

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 2Co/251/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4212220329
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 12. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubomíra Kubáňová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2015:4212220329.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ľubomíry Kubáňovej a členov senátu JUDr. Ľubice Libantovej Medveckej, PhD. a JUDr. Lenky Kováčovej, v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s. r. o. so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, zastúpený Fridrich Paľko, s. r. o. so sídlom v Bratislave, Grösslingova 4, IČO: 36 864 421, proti odporcovi: Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti SR so sídlom v Bratislave, Župné nám. 13, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Nové Zámky č. k. 5C/556/2012-50 zo dňa 03. marca 2015, takto jednohlasne

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e**.

Odporcovi nepriznáva náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa po prejednaní veci na pojednávaní zamietol návrh navrhovateľa, ktorým sa voči odporcovi domáhal zaplatenia sumy X.XXX,XX eur ako náhrady škody a sumy XXX,XX eur ako nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, ktorá mu vznikla nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Komárno sp. zn. 13Er/840/2011.

Svoje rozhodnutie odôvodnil s poukazom na ustanovenia § 4 ods. 1 písm. a) bod 1., § 9 ods. 1, 2, § 17 ods. 1, 2, § 19 ods. 1 veta prvá zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení účinnom do 01.01.2013, § 44 ods. 2 zákona č. 233/1995 o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení účinnom do 31.05.2010, § 41 ods. 2 písm. d), § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom v čase začatia exekúcie, § 45 ods. 1, 2 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v znení neskorších predpisov. Zo spisu Okresného súdu Komárno sp. zn. 13Er/840/2011 súd zistil že, dňa 24.05.2011 bola začatá exekúcia na základe návrhu na vykonanie exekúcie spísaného vo forme zápisnice súdnym exekútorom JUDr. Rudolfom Krutým so sídlom Bratislava, keď oprávneným je POHOTOVOSTĚ s.r.o., Pribinova 25, Bratislava, povinným T. C., exekučným titulom mal byť rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zo dňa 03.01.2011 SR 12938/10 a predmetom exekúcie bolo vymoženie 1.120,87 eur s príslušenstvom. Dňa 21.07.2011 bola exekučnému súdu doručená žiadosť exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. K žiadosti bol pripojený návrh na vykonanie exekúcie, plnomocenstvo udelené oprávneným pre T. s.r.o. so sídlom Pribinova 25, Bratislava, ako aj vyššie citovaný rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu, zmenka, zmluva o úvere, všeobecné podmienky poskytnutia úveru a výpis oprávneného z obchodného registra. Uznesením exekučného súdu č. k. 13Er/840/2011-10 zo dňa 22.07.2011, právoplatné dňa 18.08.2011 bola žiadosť súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietnutá. Následne uznesením

exekučného súdu č. k. 13Er/840/2011-22 zo dňa 11.04.2012, právoplatné dňa 10.05.2012 bolo exekučné konanie zastavené.

Navrhovateľ sa domáhal od odporcu náhrady majetkovej škody vo výške X.XXX,XX . eur a nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške XXX,XX eur, a to z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu, ktorý nemal vydať poverenie pre súdneho exekútora na vykonanie exekúcie do 15 dní od doručenia žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie súdnym exekútorom. Súd prvého stupňa však mal za preukázané, že zo strany exekučného súdu bola dodržaná lehota 15 dní na rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia zo dňa 21.07.2011, keď tak urobil dňa 22.07.2011 uznesením č. k. 13Er/840/2011-10 zo dňa 22.07.2011, právoplatným dňa 18.08.2011 a doručené právnomu zástupcovi oprávneného dňa 2.8.2011 (doručenka), ktorým bola žiadosť súdneho exekútora zamietnutá, a teda nie je zrejmé, aká škoda mohla vzniknúť navrhovateľovi a aké prieťahy boli Okresným súdom Komárno, ako exekučným súdom, spôsobené. Dospel k záveru, že nie je splnený prvý predpoklad zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, ktorým je nesprávny úradný postup. V záujme hospodárnosti konania sa súd ďalším predpokladom, ktorým je existencia škody vôbec nezaoberal. Splnený však nemôže byť ani posledný predpoklad, ktorým je príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a škodou, pretože nesprávny úradný postup zistený nebol.

Súd prvého stupňa súčasne zamietol návrh navrhovateľa zo dňa 26.02.2015, ktorým navrhol prerušiť konanie s poukazom na ustanovenie § 109 ods. 2 písm. c/ OSP z dôvodu, že pred Okresným súdom Prešov prebieha konanie sp. zn. 7C/6/2010 o náhradu škody pre porušenie práva Európskej únie, ktorého sa mal dopustiť uvedený súd v exekučnom konaní na základe neprijateľnej rozhodcovskej doložky, v ktorom sa vymohlo plnenie na základe neprijateľnej zmluvnej podmienky a v rozpore so zákonmi schválenými z dôvodu transpozície smerníc EÚ zameranými na ochranu spotrebiteľa. Navrhovateľ svoj návrh odôvodňoval tým, že zodpovedanie prejudiciálnych otázok, ktoré navrhla položiť žalovaná (Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti SR) v spomínanom súdnom konaní Súdnym dvorom Európskej únie má pre ďalší priebeh a rozhodovanie v konaní zásadný význam, nakoľko pre vznik nároku na náhradu škody má fundamentálny význam posúdenie správnosti postupu exekučného súdu pri vydaní poverenia na výkon exekúcie na podklade rozsudku rozhodcovského súdu. Dospel k záveru, že v danom prípade nie sú dôvody na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c) OSP, pretože zodpovedanie prejudiciálnych otázok, na ktoré navrhovateľ poukazuje nemá význam pre rozhodnutie v tomto konaní, nakoľko odpovede na predmetné otázky nemajú vplyv na právne posúdenie tohto prípadu, a teda ani na vydanie ani odôvodnenie tohto rozsudku, ktorým bol návrh zamietnutý z dôvodov absencie predpokladov zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Navyše súd prvého stupňa nemal na základe podania navrhovateľa za preukázané, či sa samotné konanie o prejudiciálnych otázkach pred Súdnym dvorom Európskej únie vôbec začalo, nakoľko navrhovateľ predložil len uznesenie spomínaného súdu, na ktorom absentuje doložka právoplatnosti, pričom z činnosti súdu je známe, že proti uvedenému rozhodnutiu bolo podané odvolanie, a teda nie je vôbec isté, či sa takéto konanie o prejudiciálnych otázkach vôbec začne.

Z uvedených dôvodov preto súd prvého stupňa návrh v celom rozsahu zamietol a o náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 OSP, pričom odporcovi, ktorý bol v konaní v celom rozsahu úspešný náhradu trov konania nepriznal, nakoľko odporca si žiadne trovy v konaní neuplatnil.

Proti rozsudku súdu prvého stupňa podal v zákonom stanovenej lehote navrhovateľ odvolanie. Odôvodnil ho tým, že účastníkovi konania bola postupom súdu odňata možnosť konať pred súdom, súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav, nevykonával navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia vecí. Ďalej namietal, že súd rozhodol v merite veci na základe „inšpirácie“ novou právnou úpravou obsiahnutou v ustanovení § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. V právnom štáte a osobitne v spravodlivom súdnom konaní nie je možné, aby súd interpretoval hmotné právo platné v čase vzniku právnej skutočnosti a založenie zodpovednostného právneho vzťahu pomocou hmotného práva, ktoré sa stalo súčasťou právneho poriadku až po vzniku právnej skutočnosti a po tom, čo už došlo k založeniu zodpovednostného právneho vzťahu. Ak súd založil svoje rozhodnutie na takejto neprípustnej interpretácii, dopustil sa nesústreďeného postupu, ktorý má dôsledok v nesprávnom súdnom rozhodnutí a takéto rozhodnutie musí byť zrušené. Súd bol viazaný ustanovením § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom pred prijatím zákona č. 412/2012 Z. z. a nemohol interpretovať toto ustanovenie prostredníctvom ustanovenia § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení zákona č. 412/2012 Z. z. Súd svojim rozhodnutím aplikoval princíp priamej retroaktivity, čo je neprípustné. Súd nevysvetlil, prečo zastáva názor, že účastníkom nevznikol stav právnej neistoty. Právna neistota existuje vždy do času, kým

nedôjde ku konečnému rozhodnutiu. V danom prípade zákonodarca vytvoril legitímnu sféru tolerancie trvania právnej neistoty určením zákonnej lehoty. Exekučný súd však ignoroval túto legitímnu sféru, na čo zo zákona nemal oprávnenie a posunul trvanie právnej neistoty do času, ktorý je z hľadiska ochrany základného práva na spravodlivý súdny proces neakceptovateľný. Exekučný súd rozhodoval o udelení poverenia na vykonanie exekúcie, s čím nemal nič spoločné rozhodcovský súd. Právna istota ohľadom riadneho výkonu exekúcie nemohla byť odstránená rozhodnutím rozhodcovského súdu, ale len súdu exekučného. Súdu neprislúcha polemizovať o vhodnosti limitácie dĺžky konaní zákonnými lehotami. Súd má aplikovať platné právo a akékoľvek úvahy de lege ferenda sú neprípustným súdnym aktivizmom, na ktorom nemožno založiť meritórne rozhodnutie. Súd svojimi úvahami úplne neguje doposiaľ vytvorenú a stabilizovanú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu, ktorá je základom štandardu ochrany základných práv v Európe, teda aj práva na spravodlivý súdny proces a osobitne práva na prerokovanie veci v primeranom čase. Štrasburský súd opakovane uviedol, že zodpovednosť štátu za prieťahy v konaní vzniká aj vtedy, ak súdy konajú náležite, ale dĺžku konania ovplyvňujú mimosúdne faktory. Štrasburský súd tiež uviedol, že dohovor zaväzuje zmluvné štáty, aby organizovali svoj právny poriadok takým spôsobom, aby vyhovel požiadavkám článku 6 ods. 1, zahrňujúc aj právo na rozhodnutie veci v primeranej lehote.

Záverom uviedol, že navrhovateľ nechápe, aký môže mať na výsledok konania dopad skutočnosť, že súd vyjadril svoje presvedčenie o rozpore exekučného titulu so zákonom. Ide o prejav nesústredenej činnosti súdu, kedy súdy vyhodnocovali aj také skutočnosti, ktoré s predmetom konania nesúviseli. Namietal, že zo znaleckého posudku č. 1/2014, ktorý predložil ako dôkaz o vzniku škody spoločnosti Pohotovosť, s.r.o., jednoznačne vyplýva, ktoré konkrétne náklady boli žalobcom vynaložené v súvislosti so správou a vedením pohľadávky, jeho súčasťou sú prílohy, ktoré v príčinnej súvislosti s omeškaním exekučného súdu predstavujú podrobný prehľad o vynaložených mzdových nákladoch, nákladoch na tlač, nákladoch na úpravu informačného systému, nákladoch na poštovné a nákladoch na telekomunikačné služby. Vzhľadom na plynutie premlčacích dôb bol nútený svoje nároky uplatniť včas, a to aj v situácii, kedy vedel výšku škody určiť len odhadom a nebol priestor na získanie znaleckého posudku. Poukázal na to, že v konaní boli preukázané všetky zákonné podmienky pre vznik nároku na náhradu škody, a to vznik škody, existencia nesprávneho úradného postupu a príčinná súvislosť medzi škodovou udalosťou a škodou.

K návrhu na prerušenie konania uviedol, že ak bol súdu doručený v čase predchádzajúcom nariadenému súdnemu pojednávaniu návrh na prerušenie konania z dôvodu, že prebieha konanie o prejudiciálnej otázke, bol súd povinný pred samotným rozhodnutím vo veci samej o tomto návrhu osobitne rozhodnúť. Záverom poukázal na judikatúru krajských súdov (Rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9Co/174/2014).

S poukazom na uvedenú argumentáciu a vytknuté procesné chyby navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Odporca sa k odvolaniu písomne nevyjadril.

Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo podľa § 212 ods. 1 OSP, prejednal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 OSP a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné, a preto je potrebné napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 219 ods. 1 OSP ako vecne správne potvrdiť.

Podľa § 219 ods. 1 OSP, odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

V danej právnej veci sa navrhovateľ podaným návrhom od odporcu domáhal náhrady majetkovej škody v sume X.XXX,XX eur a náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch v sume XXX,XX eur, ktorá mu mala vzniknúť v dôsledku nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Komárno v exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. 13Er/840/2011, spočívajúceho v nevydaní rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote 15 dní. K vydaniu rozhodnutia podľa názoru navrhovateľa došlo s omeškaním viac ako 83 dní.

V danej právnej veci odvolacie dôvody navrhovateľa uvádzané v odvolaní plne nekorešponujú s právnymi dôvodmi a skutkovými zisteniami, na ktorých je založené napadnuté rozhodnutie, navrhovateľ dostatočne nerozlišuje medzi jednotlivými rozhodnutiami súdov a je zrejmé, že ide o formulárove podané odvolanie bez snahy splniť si svoju povinnosť účastníka v kontradiktórnom spore. Prieskumná činnosť odvolacieho súdu zahŕňa ako hmotnoprávnu tak aj procesnoprávnu oblasť a pri rozhodovaní je odvolací súd viazaný ako rozsahom odvolania, tak aj dôvodmi podaného odvolania, keď podaním odvolania

odvolateľ svojím dispozičným úkonom fakticky vymedzuje nielen rozsah, ale aj dôvody preskúmvacej činnosti súdu, preto sa odvolací súd pri posudzovaní danej veci zaoberal len námietkami navrhovateľa z odvolania a procesným postupom súdu prvého stupňa predchádzajúcim vydaniu napadnutého rozhodnutia z hľadiska, či prípadne došlo k vadám, ktoré mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Súd prvého stupňa vykonal dokazovanie výlučne oboznámením listín nachádzajúcich sa v spise, ako aj oboznámením exekučného spisu, ktorého dôkazu sa navrhovateľ dovoľával, keď inak za odňatie možnosti konať pred súdom možno považovať iba odňatie práv spôsobené procesnou činnosťou súdu, nie opomenutím alebo pasivitou účastníka, ktorý sa pojednávania nezúčastní z vlastného rozhodnutia, resp. z ospravedlniteľného dôvodu, čím si sám zmarí možnosť realizovať na pojednávaní svoje procesné oprávnenia. Z tohto pohľadu súd prvého stupňa prejednal a rozhodol vec zákonným spôsobom, keď v súlade so zásadou kontradiktórnosti sporového konania umožnil účastníkom konania realizáciu ich procesných práv priznaných im Občianskym súdnym poriadkom. Navrhovateľ však nešpecifikoval žiadne skutočnosti, na základe ktorých malo dôjsť k odňatiu možnosti konať pred súdom, pričom ani odvolací súd žiaden takýto dôvod nevzhliadol.

Odvolací súd je toho názoru, že podstata sporu účastníkov spočívala v tom, či pre rozhodnutie súdu o žiadosti súdneho exekútora na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie platila pätnásťdňová lehota, či postup exekučného súdu vykazoval znaky zbytočných prieťahov a či navrhovateľovi vznikla z dôvodu tvrdeného nesprávneho úradného postupu škoda a nemajetková ujma, ktorá by bola v príčinnej súvislosti s konaním exekučného súdu.

Z obsahu súdneho spisu Okresného súdu Komárno vedeného pod sp. zn. 13Er/840/2011 vyplýva, že exekučné konanie v predmetnej veci začalo dňa 24.05.2011, kedy bol spísaný návrh na vykonanie exekúcie pred súdnym exekútorom JUDr. Rudolfom Krutým. Žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola doručená Okresnému súdu Komárno dňa 21.07.2011. O žiadosti o udelenie poverenia exekučný súd rozhodol uznesením č. k. 13Er/840/2011-10 zo dňa 22.07.2011, ktorým žiadosť súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. Proti predmetnému uzneseniu oprávnený odvolanie nepodal, preto uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 18.08.2011. Následne Okresný súd Komárno uznesením č. k. 13Er/840/2011-22 zo dňa 11.04.2012 exekučné konanie zastavil. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 10.05.2012.

Podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku účinného od 01.06.2010 do 31.05.2011, súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d). Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Na základe citovaného ustanovenia § 44 odsek 2 Exekučného poriadku účinného v čase začatia predmetnej exekúcie je potrebné uviesť, že hoci predmetné ustanovenie stanovuje 15 dňovú lehota, o ktorej navrhovateľ tvrdí, že nebola súdom dodržaná, táto lehota sa vzťahuje iba na rozhodnutie súdu, ktorým udelí poverenie súdnemu exekútorovi na vykonanie exekúcie. Zákonodarca mal pri zohľadnení jazykového - gramatického, logického a systematického výkladu na mysli predovšetkým rozhodnutia súdu, ktorými tento „poveril“ súdneho exekútora vykonaním exekúcie. V prípade naplnenia podmienok pre rozhodnutie súdu, ktorým zamietol žiadosť o udelenie poverenia (§ 44 ods. 2 Exekučného poriadku, druhá veta) by uviedol, že súd je povinný rozhodnúť v určitej konkrétnej lehote. Neuvedením konkrétnej lehoty zákonodarca jasne prejavil svoju vôľu, že súd v prípade, ak zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, nie je povinný rozhodnúť v tak krátkej lehote, ako v prípade „poverenia“, pretože pri zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia sa jedná o náročnejšie rozhodnutie, pri ktorom súd podrobuje žiadosť, návrh a exekučný titul vlastnému skúmaniu.

Žiadosť o udelenie poverenia bola teda exekučným súdom zamietnutá. Vzhľadom na záver prijatý odvolacím súdom, že 15 dňová lehota na zamietnutie žiadosti o vydanie poverenia neexistovala, nedošlo tak zo strany exekučného súdu k porušeniu jeho povinnosti vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote. Navyše o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie

bolo rozhodnuté už deň (dňa 22.07.2011) od doručenia žiadosti súdu dňa 21.07.2011 (nie ako uviedol navrhovateľ, že k rozhodnutiu došlo až dňa 15.08.2011). Rozhodnutie exekučného súdu o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia jeden deň po doručení žiadosti o udelenie poverenia nemožno hodnotiť ako nesprávny úradný postup. Exekúcia bola zastavená, oprávnený nepodal odvolanie voči uzneseniu o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia, ani voči uzneseniu o zastavení exekúcie.

Možno preto konštatovať, že exekučný súd rozhodol v primeranej lehote o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, čím k nesprávnemu úradnému postupu nemohlo dôjsť, stotožňujúc sa v plnom rozsahu s odôvodnením napadnutého rozhodnutia.

Odvolačný súd pre úplnosť dodáva, že nemohlo dôjsť k prieťahom v konaní, ktoré všeobecný súd nie je ani oprávnený konštatovať.

Teda navrhovateľ nepreukázal, že zo strany exekučného súdu došlo k nesprávnemu úradnému postupu, a k naplneniu základného predpokladu pre prípadnú zodpovednosť odporcu, preto nebolo potrebné sa zaoberať škodou a príčinnou súvislosťou. Navyše ak navrhovateľ nedisponoval spôsobilým exekučným titulom, nemohol mu takýto nulitný rozhodcovský rozsudok privodiť prospech a ak mu nemohol privodiť majetkový prospech v exekúcii, potom mu nemohla vzniknúť ani prípadná škoda nemožnosťou realizácie exekúcie.

K jednotlivým odvolacím dôvodom navrhovateľa Krajský súd v Nitre udáva nasledovné:

Odvolačný súd sa nestotožnil s námietkou navrhovateľa týkajúcej sa aplikácie novej právnej úpravy § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. v znení zák. č. 412/2012 Z.z. Súd prvého stupňa v napadnutom rozhodnutí citoval ust. § 9 ods. 1, ods. 2 len do novely prijatej zák. č. 412/2012 Z. z., t.j. v znení účinnom v čase podania návrhu na začatie konania. Z obsahu odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že na daný právny stav správne aplikoval platnú normu, preto odvolanie navrhovateľa je v tejto časti nedôvodné.

Čo sa týka ďalších odvolacích dôvodov navrhovateľa, týkajúcich sa otázky trvania stavu právnej neistoty, k úvahám o dĺžke a obmedzenosti súdu lehotou, odvolací súd uvádza, že súd prvého stupňa svoje rozhodnutie na takýchto dôvodoch nezaložil, preto takéto odvolacie dôvody sú z pohľadu odvolacieho súdu irelevantné.

Navrhovateľ sa vo svojom odvolaní opiera aj o výsledky znaleckého posudku č. 1/2014, v ktorom mal „preukázať“ výšku vzniknutej škody. Predmetný znalecký posudok je však podľa názoru odvolacieho súdu irelevantný, pretože v súdnej veci sa exekučný súd nedopustil nesprávneho úradného postupu, a preto už nebolo ďalej potrebné sa zaoberať výškou škody ani príčinnou súvislosťou.

Za irelevantnú považoval odvolací súd aj námietku navrhovateľa ohľadom neprerušenia konania, nakoľko súd prvého stupňa rozhodol o prerušení konania tak, že návrh navrhovateľa na prerušenie konania zamietol.

Podľa § 109 ods. 2 písm. c/ OSP, pokiaľ súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na takéto konanie podnet.

Odvolačný súd súhlasí, že vo veci vedenej na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 7C/6/2010 ide o celkom iný predmet konania na inom skutkovom základe a právnom dôvode, pretože predmetom konania na Okresnom súde Prešov sp. zn. 7C/6/2010 je konanie o náhradu škody pre porušenie práva Európskej únie, ktorého sa mal dopustiť Okresný súd Prešov v exekučnom konaní vedenom proti navrhovateľke (spotrebiteľovi) na základe neprijateľnej rozhodcovskej doložky a predmetom konania v prejednávanej veci je náhrada škody a nemajetkovej ujmy z titulu nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Komárno v exekučnej veci, t.j. z titulu zodpovednosti štátu za nesprávny úradný postup súdu, a teda nie je potrebné konanie prerušiť až do právoplatného skončenia konania o prejudiciálnych otázkach na Súdnom dvore Európskej únie. Pre úplnosť je potrebné dodať, že pri neprerušení konania podľa § 109 ods. 2 písm. c/ OSP nedochádza k odňatiu možnosti konať pred súdom, pretože prerušenie konania podľa uvedeného ustanovenia závisí od úvahy súdu a je upravené len ako procesná (fakultatívna) možnosť súdu, nie jeho (obligatórna) povinnosť. Pri návrhu

na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c/ OSP súd má povinnosť najskôr zvážiť možnosť iných opatrení, pričom rozhodujúcim hľadiskom je hospodárnosť predmetného konania, s prihliadnutím na ktorú prerušenie konania predstavuje vo všeobecnosti skôr výnimku ako pravidlo. Z uvedeného vyplýva, že súd prvého stupňa správne zvažoval, či položené prejudiciálne otázky v konaní vedenom pred Okresným súdom Prešov neriešia podstatu sporu v predmetnom konaní, t.j. či navrhovateľ ako oprávnený má nárok na náhradu škody, resp. nemajetkovej ujmy, ak súd nerozhodol v zákonom stanovenej lehote o jeho návrhu.

Z vyššie uvedených podstatných dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny podľa § 219 ods.1 OSP potvrdil.

Odvolací súd o trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 OSP a § 142 ods. 1 OSP tak, že v konaní plne úspešnému odporcovi, náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, keďže si náhradu trov neuplatnil a ani mu žiadne nevznikli.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Nitre pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.